

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτός δὲν βιαζόταν. Καὶ δὲν εἶχε ἰδεῖ καθόλου κείνους τοὺς δύο, ζομιζόμενους στὴ γωνιά τῆς μάντρας· οὔτε ὅταν, χωρὶς νὰ κιντᾷξῃ καθόλου πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἔβλεπε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου.

Ὁ Νίκος τὸν ἐσκόπευε μὲ τὸ πιστόλι του καὶ φιδόριζε :

— Φώναξε ντὲ ! δὲ φωνάζεις :

Μιλιά ἢ Λώρα, τειμουδιά.

Φοβόταν πὸς ἂν ἐφώναζε τὸν ἐραστή της νὰ τὴ γλυτώσῃ, ὁ ἄντρας της θὰ πυροβολοῦσε. Κι' ἄφησε τὸν Εὐαγγελάρη, ἀνύποπτο πάντα, νὰ κατεβῇ ὅλο τὸ δρομάκο, νὰ βγῇ στὸ δρόμο, νὰ στρίψῃ καὶ νὰ χαθῇ. Ὑστερα γύρισε στὸ Νίκο. Ἡ ἀγωνία τὴν εἶχε φρουζίσει. Γιατί εἶχε φοβηθεῖ ἀκόμα μὴν πυροβολοῦσε ὁ Νίκος καὶ χωρὶς νὰ φωνάξῃ αὐτὴ. Ἄλλ' ἄραφ' ἔπεσε αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἡ Λώρα ἔγινε αὐθάδεια, σαρκαστική, γιὰ νὰ ξεθυμᾷ.

— Καὶ τώρα τί κατάλοβες ; τοῦ εἶπε. Βεβαίωθηρες Ὑστερα :

Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ μείνῃς μὲ τὴν ἀμφιβολία :

— Τὴ κατάλαβα ; ! ἔγραψε ὁ Νίκος πού τώρα ἔτρεμε ὅλος. Κι' ἂν μ' αὐτό... σκοτώσω ἐσένα ;

— Κάμε το ! τοῦ ἀποκρίθησε ἄφοβα. Ἄν σὲ βαστᾷ, σκότωσέ με ! Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ σκοτώσῃς, γιατί, μ' ὄλ' αὐτά, ἐσὺ μάγαπας !

— Ἐγώ ; ! ἐγὼ ἀγαπῶ τώρα πιά ἐσένα ;

— Γιατί λοιπὸν δὲν μὲ σκοτώνεις ;

— Γιατί δὲν σκοτώνω γυναῖκες ἐγώ...

— Οὔτε ἄντρας ὅμως...

— Ἄ ! τώρα ἠθελές νὰ σκοτώσω ἐκεῖνον ;

Καὶ τί μοῦ φταίει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶχε νὰ κἀνὴν μὲ μιά γυναῖκα σάν καὶ σένα ; Κι' ἐγὼ στὴ θέση του τὸ ἴδιο θάκανα !

Εἶχαν βγεῖ πιά ἀπ' τὴ μάντρα καί, μιλῶνέ τας ἔτσι, κατέβαιναν σιγά-σιγά τὸ δρομάκο. Ὁ Νίκος εἶχε κρύψει τὸ πιστόλι του. Κι' ἡ Λώρα εἶχε ἀνακησῆ ὅλη της τὴν ἀταραξία καὶ τὴν ἀψηφισιά.

Οὔτε φουρτισμένη δὲν ἦταν.

— Ὡστε οὔτε μένα, οὔτε κείνον, τοῦ ἀποκρίθηκε. Τί θὰ κἀνὴν λοιπὸν ;

— Ἐσύ... πού θὰ πῆγαίνεις τώρα ; τὴ ρώτησε.

— Ἐρεῖς πολὺ καλά. Στῆς μητέρας μου.

— Ὁρατά ! Νὰ πᾶς στῆς μητέρας σου καὶ νὰ μείνῃς ἐκεῖ. Οὔτε τώρα θὰ σὲ συνοδεύσω, οὔτε ὕστερα θάρθῶ νὰ σὲ πάρω. Μὰ κ' ἂν ἐβῆς τὸ βράδυ μοναχὴ σου, θὰ βῆς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου κλειστή. Νὰ τὸ ξέρῃς !

— Μὲ διαχνεῖς λοιπὸν ; μὲ χωρίζεις ;

— Ναί. Δὲν μὲ ρώτησες τί θὰ κἀνω ; Αὐτό ! Καὶ μοῦ φαίνεται πὸς εἶναι τὸ μόνο. Ἐκεῖνον, σοῦ εἶπα, δὲν τὸν θεωρῶ ἐνοχο γιὰ τὸν παρέσυρες ἐσύ. Ἐσένα, σὲ περιφρονῶ ὅπως σοῦ ἀξίζει. Καὶ σὰ-φίνο.

— Τὸ λές σοβαρά ;

— Ἦ γινώσκεις πὸς ἀστείδεομαι...

Εἶχαν ἰσχυρᾶσι τὸ δρόμο. Ὁ Νίκος εἶχε πάρει νὰ τρέμῃ. Ἦταν κ' αὐτὸς ἀταραχος καὶ γαλήνιος σάν τὴ Λώρα. Τὴ στιγμή ἐκεῖνη περνοῦσε ἓνα μόνιπλο. Ὁ Νίκος τὸ σταμάτησε.

— Θὰ πᾶς τὴν νυχθιά στοῦ κ. Πετρόπουλου ὁδὸς τὰδε, εἶπε τοῦ ἀμαξιά.

Καὶ γυρίζοντας στὴ Λώρα :

— Ἐμπρός ! ἀνέβα !

Ἐκεῖνη ἀνέβηκε χωρὶς μιλιὰ. Πρὶν ἐκκίνηση τὰμάξι, ὁ Νίκος ἔφυγε βιαστικῶς. Πίσω του ἀκουσε τὸν κρότο τοῦ ἀμαξιοῦ πὸς ἔβαινε, πρὸς ἀντίθετη διεύθυνση, τὴ διωγμένη. Ἀλλὰ δὲν ἐγύρισε οὔτε μιά φορὰ νὰ τὴν ξαναἰδῇ. Γιατί ἐνόμιζε πὸς γυρισμένη κ' εἶχε πρὸς τὸ μέρος του, θὰ τὸν ἐβλεπε...

Ξ.

Ὡστε ὅλα ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ, ἦταν σχεδὸν τυχαία, ἔγιναν ὅπως τᾶφρος ἢ ὦρα κ' ἢ περίστασι. Μποροῦσε δηλαδὴ νὰ γινόνταν ἄλλα πολὺ διαφορετικά. Ἄν φώναζε ἄσφρανα ἢ Λώρα κ' ἂν ἔτρεχε ὁ Εὐαγγελάρης νὰ τὴ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ ἀντρός της, βεβαίω- τата πού αὐτὸς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε ὕστερα σ' ἐν' ἀμαξίᾷ νὰ τὴ στείλῃ στὴ μητέρα της. Ἢ λύση θάταν ἄλλη.

Ἐνα μόνο πράγμα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ποτέ, ὅπως κ' ἂν ἐ-

γόνταν τὰ πράγματα : Νὰ γυρίσουν στὸ σπιτάκι τους, ὁ Νίκος κ' ἡ Λώρα μαζί, καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴ ζωὴ τους. Αὐτὸ τοῦλάχιστο τῶςερε : Ἄν τὴν ἔπιανε μὲ τὸν Εὐαγγελάρη, θὰ τὴν ἄφινε. Δὲν μποροῦσε νὰ κἀνὴν διαφορετικά. Ὡσο κ' ἂν τὴν ἀγαποῦσε, ὅσο κ' ἂν τὴν ἠθελε, α ὁ τ ὁ δὲν ἦταν δυνατό νὰ τῆς τὸ συχο- ρέσῃ. Εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ τὴ μισῇ καὶ μόνο μὲ τὴν προῦπό- θεση πὸς σὲ λίγο θάξε τὴ βεβαίωτητα τῆς ἀπιστίας της.

Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν ἦταν προ- σφρασιαμένο.

Ὡταν ὁ Νίκος πῆγαίνε νὰ τσαζώσῃ τὴ γυναῖκα του στὸ ἐξοχικό σπιτάκι, δὲν εἶχε ἄλλο στὸ νοῦ του παρὰ νὰ ἰδῇ, νὰ βεβαιωθῇ. Τί θάκανε ὕστερα, δὲν τῶςερε, δὲν τῶξε σκεφθεῖ. Ἡ καλύτερα, εἶχε σκεφθῇ πὸς θάκανε ὅτι τοῦρῶζοταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Κι' ἐκεῖνον μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ, καὶ τὴ Λώρα, καὶ τοὺς δύο, ἢ νὰ σκοτωθῇ αὐ- τός. Μποροῦσε ἀκόμα νὰ τὸν σκότωνε κ' ὁ Εὐαγγελάρης. Γι' αὐτὸ κυρίως εἶχε πάρει κείνο τὸ πιστόλι : νὰ τοχορ- σιμοποιήσῃ τοῦλάχιστο σὲ μιά ἄμυνα. Ὡμοναχος, ἀπ' τοὺς πῖο ἐρημους δρομους, γύρισε στὸ σπίτι του.

Ἦταν πιά βράδυ. Ἡ μητέρα του δὲν εἶχε βγεῖ. Κι' ἀπόρησε πολὺ πού τὸν εἶδε νὰ γυρίζῃ τόσο νορτερα ἀπ' τὸ συνηθισμένο καὶ χωρὶς τὴ γυ- ναῖκα του.

— Τὴ τὴν ἔβλεπες τὴ Λώρα ; τὸν ρώτησε.

— Τὴν ἔβλεπα ὅτι τῆς ἔπρεπε ! ἀ- ποκρίθηκε ἀμέσως κ' ἀδίστακτα ὁ Νίκος.

Ἡ Ζατούραῖνα τὸν κοίταξε μὲ ἀπορία καὶ σχεδὸν μὲ τρόμο. Γιατί κατάλαβε εὐθὺς πὸς αὐτὸ δὲν ἦταν ἀστείο.

— Τί μὲ κοιτᾷς ; ἐξακολούθησε κεί- νος. Αὐτὸ πού σοῦ λέω ! Ἡ Λώρα εἶχε φίλο ! Τὴν ἔπιαισα μαζί του ! Καὶ τὴν ἐδίωξα ! Ἄκουε ; Τὴν ἐδίωξα !

Ἡ Ζατούραῖνα ζόνταψε νὰ λιγο- θυμῆσῃ. Μὰ ὁ Νίκος τὴ συνέφερε μὲ φωνές :

— Ἄ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! Σκηγές θάξω τώρα μὲ σένα, ἐνῶ δὲν εἶχα οὔτε μὲ τὴ Λώρα, οὔτε μὲ κείνον... Εἶνε περὶττό ! Τελείωσαν ὅλα μὰ χα- ρά. Καὶ δὲν εἶνε κανένα δυστύχημα. Θὰ τὴ χωρίσω καὶ θὰ πάρω ἄλλη. Οὔ- τε παιδιά, νὰ πῆς, ἔχουμε γιὰ νὰ τὸ συλλογισθοῦμε, οὔτε ὁ γέρο-Πετρόπου- λος θάπαιτησῇ ἀμέσως τὴν προτζα.

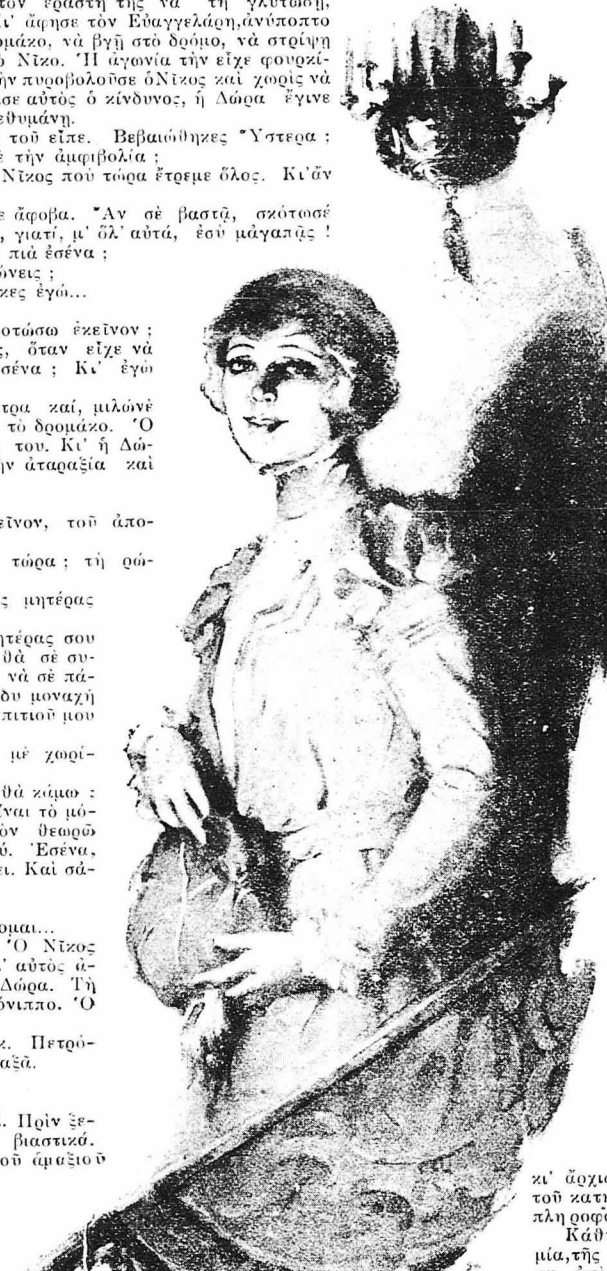
Ὑστερ' ἀπ' αὐτό... θὰ τοῦ δώσω ὅσα θέλω ἐγὼ κ' ὅταν θέλω. Λοιπὴν τί ; Γιατί τώρα τάχα θὰ κλαῖς ; Γιὰ τὴν ἀτιμία ; Τὴν ξεπλύναμε. Δὲν εἶμαι ἄτιμος ὅταν ἡ γυναῖκα μου εἶνε ἀ- πιστὴ φτάνει νὰ τὴ διώξω. Δὲν εἶν' ἐτσι ;

Ἡ μητέρα, στὴν ἀρχή, εἶχε φοβη- θεῖ γιὰ τὸ γιό της. Γιατί ἤξερε, ἢ δι- στυχιμένη, πόσο ἀγαποῦσε τὴ Λώρα του. Βλέποντας ὅμως πὸς αὐτὸ δὲν τοῦκανε καμμιὰ φοβερὴ ἐντύπωση καὶ πὸς εἶχε πάρει κίολα τὴν ἀπόφασί του, ἄφησε κατὰ μέρος τὶς λιγοθυμίες κ' ἄρχισε νὰ τοῦ λῆν πὸς ἔκανε πολὺ καλῶ, νὰ τοῦ κατηγορή τὴν «παλογγυναῖκα» καὶ νὰ τὸν ζητᾷ πληροφορίες καὶ λεπτομέρειες.

Κάθησε λοιπὸν ὁ Νίκος καί, μὲ μεγάλη ψυχραι- μία, τῆς διηγῆθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Εὐαγγελά- ρου, ἀπὸ τότε πού ἔπιαισε τὴ φωτογραφία του στὸ βιβλίο τῆς Λώρας, ὡς σήμερα πού ἔπιαισε τὴν ἴδια στὸ ἐξοχικό σπιτάκι μαζί του. Ἡ Ζατούρα- ἰνα ἔφριζε, — φουσιὰ, — καὶ τοῦ ξανάπε νὰ τὴ χωρίσῃ. Ἐπειτα ἐπρό- σθεσε :

— Εἶδες λοιπὸν τί δίξιο πού εἶχε ὁ πεθερός σου νὰ πῆ ὅσα εἶπε κείνη τὴ βραδυὰ πού ἐσορῆσάτε... Μὰ τί περιμένες καὶ ἂν ἀπὸ κορίτσι πού ξελόγιασε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδερφῆς της ;

Ὁ λόγος αὐτὸς ξαναγύρισε τὸ Νίκο γὰρ περα- μένα. Ξαναθυμή- θηκε τὸ «φώνισες ἀπὸ ἀβέρχο» τὸν γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

Τὸν πῆρε ὡς τὴν οὐλῶν...

να ἔφριζε, — φουσιὰ, — καὶ τοῦ ξανάπε νὰ τὴ χωρίσῃ. Ἐπειτα ἐπρό- σθεσε :

— Εἶδες λοιπὸν τί δίξιο πού εἶχε ὁ πεθερός σου νὰ πῆ ὅσα εἶπε κείνη τὴ βραδυὰ πού ἐσορῆσάτε... Μὰ τί περιμένες καὶ ἂν ἀπὸ κορίτσι πού ξελόγιασε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδερφῆς της ;

Ὁ λόγος αὐτὸς ξαναγύρισε τὸ Νίκο γὰρ περα- μένα. Ξαναθυμή- θηκε τὸ «φώνισες ἀπὸ ἀβέρχο» τὸν γέρο-Πετρόπουλου. Συλλογι-

σθηκε το άδικο που είχε κάνει στην πρώτη του άρραβωνιαστικά. Νά την αφήση μάγορο την ημέρα του γάμου, ντυμένη νύφη, και να φύγη με την άδερφή της !... Και ψιθύρισε :

— Αλήθεια !... Το κορίτσι της Έλένης !... Το κορίτσι της Έλένης !

Αυτή η ανάμνηση, αυτή η συναίσθηση, τον έκαμε να έγκρατηρήση ακόμα περισσότερο στη δυστυχία του. Τη θεώρησε σά μιὰ τιμωρία που του άξιζε. Κι' είτε μέσα του πως χωστούσε να την έπομείνη σάν άντρας.

Σάν άντρας, ναι.

Αμίλητος πιά, — μὰ κι' η μητέρα του είχε σωπάσει, — σκωθόθηκε, σιάχητσε, φρεσκαρίστησε, πήρε το καπέλο του.

— Που θά πάς ; τον ρώτησε η Ζατούραϊνα.

— Θα πάω να διασεδέσω, να ξεσάσω ! τις άποζήθησε. Δεν είμαι νέος και έλευθερος τώρα ; λοιπόν άσε με !

Και γέλασε.

— Σάφινω, ψιθύρισε ή μητέρα κοιτάζοντας τον έταστικά. Μόνω να μην κινήσε καμιά τρελά...

— Μη φοβάσαι ! της άποζήθησε σχεδόν φαιδρά. Ούτε ζείνον θά πάω να βρω, ούτε ζείνη. Για μένα δεν υπάρχει πιά κανένας. Θα διασεδέσω ! Θα διασεδέσω τώρα, τελείωσε !

Και βγήκε. Η μητέρα του τον πήγε ως τη σάλα.

Στο δρόμο, καθώς τραβούσε για την όδον Σταδίου, — λογάριζε να γεμιασθή σέ κανένα έσοτώραν, — σκυλορίσθησε να γράψη ένα γράμμα της Έλένης που έκεινες τις ημέρες ίσα ίσα είχε γυρίσει, έ τον άνδρα της από την Ερώστη και που δεν την είχε ξαναδεί στα μάτια του από τότε. Γιατί ο σύμπλορος του, ο άξιωματικός, είχε πάει με άποστολή στη Γερμανία και το ταξίδι του γάμου τους παρατάθηκε. Θάγραφε λοιπόν της Έλένης για την άπιστία της Δώρας και θά της ζητούσε συζώωση ύστερ' από τη δίκια αυτή τιμωρία που τήν βρήκε. Κι' αφού έστελνε πιά κι' αυτό το έξιλαστήριο γράμμα, θά τή ξεγούσσε όλα, όλα, και θά ήσυχάζε. Θά ξανάριζε τη ζωή του άπ' την άρχη. Και θάταν προσεκτικός να μην «φωνηση πάλι από σβέρο» να πρό πάντων να μην άδικήση κανένα και καμιά για να ευτυχήση αυτός...

Μπήκε στον « Αβέρωφ », έκάθισε μονάχος του σ' ένα τραπεζάκι, έγραφε με όρεξη και ήπιε όσο δεν έπινε συνήθως. Είχε ύποβάλει στον έαυτο του πως έπρεπε να διασζεδάση και με την αυθυποβολή αυτή έβρουσε τη δύναμη και την όρεξη. Μόνω φίλους δεν ήθελε κοντά του. Κι' όσους άπάντησε στο δρόμο και στο ρεστωράν, τους άπέφυγε.

Μετά το γεύμα, κατέβηκε στην Όμόνοια πεζός κι' από κει πήρε άμαξή, για να πάη σ' ένα σπίτι στη Βάθη. Στο σπίτι αυτό κατοικούσε μιὰ καλή κυρία με την κόρη της που ήταν η τελευταία του φιλενάδα. Δεν τή είχε χαλάσει μαζί της ποτέ, αλλά δεν ξαναπήγε από τότε που έφοιτούσε τη Λύρα. Κι' ήθελε να πάη άπόψε να τή βρή και νάνανεσώ τη φίλια μαζί της. Ένόμιζε πως ήταν ο καλύτερος τρόπος για να ξεχάση, να παρηγορηθή, άκόμα και για να έδικυθή...

Οι δύο γυναίκες, μόλις είχαν φάει, έτοιμαζόνταν για τον κινηματογράφο. Άλλ' άμα είδαν τον Νίκο, χάρηξαν πολύ και προτίμησαν να μείνουν στο σπίτι μαζί του.

— Πως ήταν τουτό, καλέ !... Τι έγινε ;... Έτσι λοιπόν, άμα παντρευτή κανείς, ξεχνά όλον τίν κόσμο ;

— Έτσι ! άποζήθησε ο Νίκος. Άλλά έγω τώρα ξεπαντρεύθηκα. Και τόν ξαναθυμήθηκα.

— Μίλα καλά ! Χώρισες τη γυναίκα σου ;

— Τώρα πιά !

— Άιλο τουτό πάλι !

Κι' οι δύο γυναίκες έβαλαν τή γέλια. Η Κάκια προπάντων γελούσε τόσο φαιδρά, τόσο ολόψυχα, που ο Νίκος κυριεύθηκε από άληθινή ευθυμία. Γελούσε τώρα κι' αυτός για το χωρισμό, σάν να τού είχε συμβεί κάτι ευχάριστο, ένα ευτύχημα.

— Ζήτησ' η έλευθερία λοιπόν, έ ;

— Μά εινε ζήτημα ; Έσύ, καυήμενε, πήγες να σκληρωθής τόσο νέος !... Δεν ήταν καλύτερα πρώτα που, όταν ήθελες, είχες την Κάκια κι' όταν σου κáνιζε, τής έκανες άπιστία με τη Λιλή ;

— Αλήθεια, τί γίνεται η μορφή Λιλής ;

— Ά, η Λιλή παντρεύτηκε.

— Πήρε τó φοιτητή που αγαπούσε ;

— Άκριβώς ! Άλλ' αφού έγινε δικηγόρος.

— Έσύ, Κάκια ; έντελως έλευθερή άκόμα ;

— Ό, έντελως ! Δεν σκληρώθηκα έγω, τελείωσε !

— Κι' ο γέρος σου... ύπάρχε ;

— Χτύπα ξύλο !... Ό, μ' αν δεν ήταν κι' αυτός, τί θά γινόμουν ; Οι νέοι, βλέπεις, μ' άφίνουνε και παντρεύονται.

— Ξεπαντρεύομαστε όμως και ξαναγαυίζουμε, χά, χά, χά !

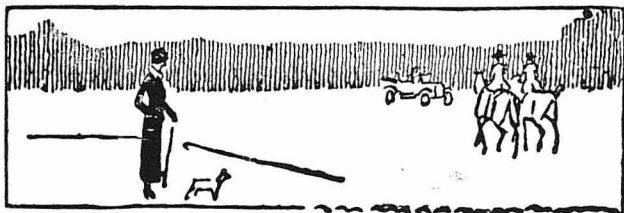
— Χά, χά, χά !

Γελούσαν τρελά. Είχαν καθήσει στην τραπεζαρία. Κι' η κυρία

Άγλατα πήγε να βάλη νερό για να πλύνε σάτι.

Η Κάκια, είχε άκριβώς την ηλικία της Δώρας. Ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, με άνατομή, με πιάνο, με σ' ι ζ. Η μητέρα της, λιγάκι άμαρτωλή σά νιάτα της, — άφοτον μάάλιστα έμεινε χήρα, — είχ' επιτρέψει στην κόρη της από πολύ νωρίς ν' άζολουθήση τó δρόμο τó δικό της.

Η Κάκια μάάλιστα έλεγε και πως την είχε σαρώνει. Τó βέβαιον είναι πως όταν τή γνώρισε ο Νίκος άπόένα του φίλου, δεν ήταν παράδειξη χρωμών χοριτσόπουλο κι' όμως είχενό τρεις φίλους «καλούς», είχε και τόν πλούσιον έξεινογέρο που τή διατηρούσε με μεγαλοπρέπεια. (Άκολουθεί)

ΣΙΑΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. K.

Δεν ύπόλαβε έξλεκτή δεξίωση που να μην εινε παρούσα, ευτυχώς ότι εινε τόπος ιδανικής και λεπτοτάτης φροντίδος, ώστε ή ευφρόνη της να εινε εξάττως διακοσμητική και πολύ ευχάριστη. Τήν διαζώνει σιανία άφρότης, και ή όμιλία της πολύ τερνή και συγκαταλητική. Συγκαταλέγεται μεταξύ τών πλέον φανατικών θασοτότων του μοριτζ και πολύ συμπαιθική και έπομένως περιζήτητη όσο δεν φαντάζεται κανείς. Τό ζαρνέ της συμπρολαμβάνει καθημερινώς 5-10 σπαντεβού για δεξιώσεις μοριτζ, σούου, μαστίχα, τσάγια, έξδρομής. Πάντοτε ντυμένη κομρά και καλαισθητά, ή άσημνία της ζώη συνδυάζεται άρμονικά με τής ζωητικες μαύρες τουαλέτες της. Εινε φροαίονη, μητέρα, φροαίον νύφη.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθές χορευτική δεξίωση παρά τῷ ζ. και τῇ ζ. Λίτσα. Αίθουσα καλαισθητά. Ένα πολύ μεγάλο χολλ χρησιμοποιεί για χορευτικόν τεσσάρην τῷ ζοηροτάτη νεολαία.

— Τό σύνθημα τῶν άνωταίν δίδει ή δις Κάρι Λίτσα φέρονσα τουαλέτα από κόκκινες μοσσελίνας, τόσον ταιριαστή με τόν σπάνιον τῶν τῷ φροαίος χορηλῆς.

— Τῶς πῶντ ζοηροτάτη. Τουαλέτες ζοηροζοομες, σιλουέτες σβέλες, χαριτωμένες χορηγίρες, σύνολον πολύ ευχάριστον.

— Άπό τῆς πλέον χαριτωμένες ήσαν αὶ δεσποινίδες Μαριέττα Ηλιάσζου τουαλέτα κόκκινη, δις Μ. Άξελού άγαλιατωδους φροαίοντες με μπές, δις Σαζοράφου με μπλε-ρονά, δις Μιταουή ρούζ, δις Άλ. Μεταξά κόκκινα, δις Λοβέρδου πράσινα, δις Ήσια μάυρα, δις Θεολόγῃ κόκκινα,

— Μεταῦ τῶν νεωρίων ζ. και ζ. Στ. Πεισματζόγλου πολύ πιζάντικη με λευκή και μαύρη τουαλέτα, ζ. και ζ. Κυριαζού μάυρα, ζ. και ζ. Γ. Κυριαζού μάυρα με φράνζ, ζ. και ζ. Στρατήγη, ζ. και ζ. Κάμπερματς ζ. ά.

— Τῆν παρελθοῦσαν Τετάρτη πολυπληθεστάτη και ζοηροτάτη χορευτική δεξίωση παρά τῷ στρατηγῷ και τῇ ζ. Ζιράς, φροαίονταται και πολύ ευχάριστα αἰθουσα. Η κυρία Ζιράς έδέχτετο τούς κεκλημένους της με πολλήν συμπαιθικότητα βοηθηομένη υπό τῆς χαριτωμένης θυγατρῆς της.

— Παρηγορήη μεγάλη μερίς τῶν διπλωματικῶν σόματος ολόκληρος ή Γαλλική άποστολή και πολλά μέλη τῆς γαλλικῆς παρουσίας. Μεταξῶ τῶν Άθηναίων ήσαν ζ. και ζ. Σ. Δουσιανη, ζ. και ζ. Β. Λοκρέστη, ζ. και δις Ν. Μαζζά κομψή τουαλέτα βιέ-μπλέ ζ. και ζ. Δ. Φωζά με μπλε-ρονά, ζ. και δις Βλαχοπούλου με γροναί, ζ. και ζ. Μπένου μάυρα, ζ. και ζ. Γ. Μαζζά κομψή τουαλέτα μάυρη, ζ. και ζ. Ν. Τριζούτη, δις Κορδέλλα πολύ νόστιμη με κόκκινα, ζ. Σ. Άβέρωφ, δις Ριζαίη με πράσινα, ζ. Δ. Αφθονίδη, ζ. Βρετοῦ, ζ. και ζ. Λεοντοπούλου ζ.λ.π.

— Τῆν παρελθοῦσαν Τρίτην έσπερις μοριτζ και χορός παρά τῷ ζ. και τῇ ζ. Σκαναβῆ, η οιοδεόποινα θαυμασῶς κομψή με τουλέττα παρλιανική χρῆτ-ρομαίν μπές ή φρούτα άπετελειτο από πλισσέ βολάν που διεσταυρόνοντο και τó κορσάξ είδος μπλοκεό-βέστια, από ζοφεττ έμοιόζομο κεντημένα πιερρερί-ροζέ και μπλε-σαραμπέ.

— Δις Σκαναβῆ τουαλέτα χαριτωμένη —ρόμπ-ντε-λιν— από βελούδο-σιφρόν σέ άπόχορμον φουτύλιας.

— Μεταξῶ τῶν κεκλημένων ζ. και ζ. Α. Ρόστοβιτς τουαλέτα πολύ σιζ από χρῆτ-ρομαίν λευκή και χρῆτ μάυρο ένομιένο με γαλόνα από διαμάντια, ζ. και ζ. Σωτηριάδη ζοφεττ με δαντέλλα μάυρη ζ. και δις Ταυταζοπούλου ζοφεττ ροζ-ντεγγραντέ ζ. και δις Τριανταφυλλίδη βελούδο μάυρο, ζ. και ζ. Φραγχοπούλου, ροζέ σιφρόν με δαντέλλα έμοιόζομη ζ. και δις Πράττερ βελούδο μάυρο μπές πελάριο λουλούδι κόκκινο.

— Τῆν παρελθοῦσαν Τετάρτην δεξίωσης παρά τῷ ζ. και τῇ ζ. Βλαχοπούλου.

— Τῆν παρελθοῦσαν Κυριακήν τέιον μοριτζ παρά τῇ κυρία Άσπασια Σεβαστοπούλου. Σπίτι από τή πολύ όλιγα, σαλόνα με έπιπλα σά στις έποχῆς Λουί ΧΥ, θαμνάσιο γραφετον με μουσαφίρι, εικόνες σπάνιες μιμιπελο πολύτιμα, ύπεροχο σύνολον.

— Παρηγορήθησαν ζ. και ζ. Μαντελίδη, ζ. Σ. Περόγλου, ζ. και ζ. Καλλίνου, ζ. Ναυτιν Σλήμαν, ζ. Φόφρη Μεταξά—άγαλιατωδης φροαίονης, — ζ. και ζ. Γκισοπούλου, ζ. Τριανταφυλλάκη, ζ. Λοφόν, και οι ζ. Κούπας, Άθηνογένης, Μεννάκης, Άθανασιάδης, Μαλταινιώτης.

Η Μονταίν

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Με 28 σελίδας. Με θαυμασ'αν τριχομωνον εικόνα. Με πλήθος έξλεκτων εικόνων, μ' ελληνικά διηγήματα, έξλεκτάς μεταφράσεις γλλ. γλα.